

[Lysholt Hansen.]

året igennem er faldende for i november og december at ende med en stigning i faste priser på 1,7 pct. og så i januar at gå helt ned til et direkte fald i forbruget på 4,4 pct. Og sådan set kan man altså sige, at regeringens politik skulle være lykkedes. Ja, vel at mærke hvis forbrugsfaldet havde virket således, at også vores handelsbalance- og betalingsbalancetal var blevet bedre, men det er jo det, de ikke er. Det er jo derfor, man har pisket folk med svøber, med skatter, uden at nå det, som var målet, nemlig at få handelsbalancetallene og dermed betalingsbalancetallene til at bedres. Det er tværtimod gået omvendt: vi har i stedet for set, at betalingsbalanceunderskuddet, der sidste år var 3,1 milliard kr., i år kommer op på 4,1 milliard kr. Så er det, man må spørge sig selv: ja men er det så ikke forgæves, at befolkningen har måttet bære det, de virkelig føler som tunge byrder, de skatter, der hviler på dem i dag? Det vil jeg gerne sige til fru Grethe Philip, som havde, synes jeg, en meget morsom indledning til sit indlæg her i eftermiddag, hvor hun sagde noget om, at man gnikkede sine øjne, og så sagde man: kan det virkelig være ordføreren for socialdemokratiet, eller er det en af de hedenfarne venstre- eller højrefolk, som pludselig er stået op og har fået mæle, og som bekymrer sig for de høje skatter og deres uheldsvangre indflydelse på den private opsparing og for optagelse af store udenlandske lån, der kan føre til ødselt privatforbrug osv. osv.? Og nu var det altså ikke øjnene, man skulle gnikke, det var vel ørene, man skulle have lukket op. Men det var virkelig min ærlige mening, det vil jeg gerne sige til fru Grethe Philip, for vi har aldrig været imod skatter, tværtimod; folk vil bare føle, som jeg sagde, at de får noget for dem, at de får nok for dem. Så mener vi sådan set, og vi tror, vi vil blive ved med at mene, at får vi en god fremgangslinje i socialpolitikken, i beskæftigelsespolitikken, så gør det ikke noget, at den koster øgede skatter. Men når øgede skatter tages for at give et kasseoverskud, der altså ikke giver det ønskede resultat, nemlig en bedring af den betalingsbalance, som er vort store problem, så er det, man må sige: ja men er det så den rigtige politik, der er lagt an?

Det var i øvrigt det spørgsmål, fru Grethe

Philip selv stillede til ministeren; vi har ikke fået det klaret af her, og vi fik det heller ikke med den foregående minister. Jeg skal ikke presse den nuværende finansminister, som jeg synes har haft meget, meget lidt tid til at sætte sig ind i disse ting, men vi når jo også nok at få endnu nogle drøftelser med ministeren, inden han bliver frataget sit ansvar og den tunge byrde, som hviler på ham. Det tror jeg han glæder sig til.

Om underskuddet på de 4,1 milliard kr. på betalingsbalancen siger ministeren, at den er det uansvarligt at fortsætte med; jeg er enig, det er faktisk uansvarligt at fortsætte med det. Spørgsmålet er bare: hvordan ligger bedømmelsen, hvordan ligger mulighederne for, at handels- og betalingsbalance skal blive bedre i 1971? Er der en reel chance for det? Ja, dér hælder ministeren sit hoved til og siger: ja, hvis eksportfremgangen kan fortsætte. Ja men det er jo det forfærdelige, hr. finansminister, hvis jeg må sige det, at det desværre — og jeg mener virkelig desværre — ikke tegner til, at vi får en eksportfremgang. I det notat, vi har fået i finansudvalget fra finansministeriet, står tværtimod, at

„Industrieksporten steg kraftigt med ca. 20 pct. årlig i perioden frem til august 1970“.

Og så kommer det ubehagelige:

„Siden da er der også på dette område indtruffet en forringelse, i oktober kvartal udgjorde stigningen endnu ca. 16 pct., men i januar måned har industrieksporten ligget ekstremt lavt, og stigningen udgjorde kun ca. 0,5 pct.“

Ja men det er jo det, der er vores fælles problem. Vil de tegn, der har været på en faldende industrieksport, fortsætte, eller har vi overhovedet nogen jordisk chance for, at eksporten i det kommende år vil stige? Det er i hvert fald tvingende nødvendigt, for vi ved, at importudgifterne vil øges, bl. a. fordi den aftale, der er lavet i Teheran om olie, i sig selv betyder en meget stor merudgift.

Altså, jeg håber for det danske samfund, at det må lykkes at få industrieksporten til at stige og vende, og jeg håber, at den finanspolitik — jeg tror bare ikke på det — der er lagt op til her, vil nærme os til dette mål, således at vi kan få en forbedret handels- og betalingsbalance. For det er rigtigt, at det er vores store problem. Vi vil gerne